

Jeg slår dig ihjel.

Hvor gammel min lillebror var, husker jeg ikke. Han var begyndt, at tale. Vi – hans ældre søskende, 3 piger og 1 bror, skulle passe gevaldigt på hvad vi sagde og fortalte hinanden. Knægten var med alle vegne og hørte alt. Han gentog, som en papegøje og røbede dermed en masse, vi ikke var synderligt interesserede i at vores forældre erfarede.

Ligesom hos alle andre børn, var nogle af de første ord han lærte, bandeord. Vores mor ville ikke høre disse udtryk. Hun blev vred og straffen faldt prompte. En lussing eller et klap bagi. Alt efter hendes lune.

Det var det eneste tidspunkt, hun slog sine børn på. Min mor var indremissionsk opdraget.

Hvis der var noget, hun blev vred over, var det hvis hendes børn bandede.

Mor slog kun når jeg brugte skældsord. Det gjorde stort indtryk på mig, fordi forskellen mellem mine forældre, var så markant.

Min far holdte sig ikke tilbage. Jeg fik tit den tanke, at han kunne lide at slå. Fordi – nogen gange vidste jeg bare ikke, hvorfor jeg blev straffet. Jeg havde simpelthen ingen anelse om, hvad jeg havde gjort forkert.

En eftermiddag, var jeg ved at hjælpe min lillebror i tøjet, vi skulle ud at lege. Han drillede mig med at sige alle de ord, han kendte, som han vidste, var forbudte, i vores familie.

I starten sagde jeg blot ”Fy, det må du ikke sige, du ved godt mor bliver gal.” Han grinede, mens hans øjne drilsk aflæste mit ansigt. Endnu et bandeord. ”Ti stille, din dumme unge,” sagde jeg. Det var svært ikke, at grine med og det kunne han tydeligt se. Flere bandeord fulgte. Nu var det rigtig sjovt. Kæft – fanden – sgu o.s.v. han kluklo. Jeg vidste, jeg skulle stoppe ham. Det havde jeg lært af min mor. Jeg kendte reglerne i vores familie. Og vidste hvordan mor reagerede.

Jeg gjorde, som hun - gav knægten, et klap bagi. I samme øjeblik, kom min far ind af døren. Han stillede sig op foran os. Hænderne var knyttede – armene udstrakte, tæt ind til kroppen. Skuldrene løftet, en anelse. Jeg tænkte – nu slår han. Men, det gjorde han ikke. I stedet, stirrede han på mig. Hvid, i ansigtet af raseri. Øjnene var helt sorte. ”Jeg hader dig kraft edeme. Jeg slår dig ihjel,” hvæsede han, ud gennem tænderne. Hans læber var en smal lige streg. Jeg fattede ingenting og forsøgte, at forsvare min handling. ”Jamen – han bandede?”

Min lillebror, havde dårligt registreret, at jeg havde slået ham. Han stod, med kuglerunde øjne og stirrede forbløffet, op på vores far.

Hvad der skete herefter, husker jeg ikke. Min hjerne gik i sort. Jeg ved, jeg var ude at lege, senere på dagen. Jeg husker, ikke med hvem – eller hvad, vi legede. Jeg gik som i trance. Chokeret. Kiggede hele tiden op mod vores køkkenvindue. Hvornår - ville far kalde på mig? Hvornår - ville han gøre det? Hvordan - ville han gøre det?

Jeg var, i en vægtløs - tåget tilstand, husker jeg. Evnede ikke, at tænke eller reagere, på noget som helst. Det ville være den nemmeste ting i verden for min far, at føre sin trussel ud i livet. Jeg havde opgivet. Var ikke engang i stand til at føle angst.

Da jeg lå i min seng om aftenen, kom reaktionen. Jeg græd, som pisket. Ingen reagerede.

Det forventede jeg nu heller ikke. Bare en tanke der strejfer mig, nu jeg skriver dette og mærker minderne. Heller ikke min mor som var kommet hjem fra arbejde, foretog sig noget. Hun blev inde i stuen, sammen med min far.

Jeg havde trukket min dyne, op over hovedet for, at kvæle lyden af min gråd. Ind imellem snød jeg min næse, eller tørrede mine øjne i betrækket. Dengang var jeg overbevist om, at de ellers kunne høre mig. Min far kunne godt finde på at råbe, jeg skulle holde min kæft, når jeg græd.

Der var helt stille. Så jeg mente ikke, de havde hørt mig.

Nogle dage senere spurgte min mor, hvorfor - jeg havde været så ked af det. Det var et dilemma.

Fordi, jeg var bange for hendes reaktion, men også bange for hvad far ville sige. Jeg skammede mig frygteligt over, at min far hadede mig. At jeg ikke var værd at elske.

Mor var bekymret og spurgte flere gange, så jeg fortalte hende det til sidst. Tårerne løb ned af hendes kinder. Hun plejede altid at hulke og lave stor ståhej når hun græd, men ikke denne gang.

Senere - havde jeg brug for at tale det igennem med hende. Hun så underligt på mig og sagde hårdt, ” Det er løgn i din hals. ” Vi har aldrig, talt om hændelsen siden. Jeg har aldrig, betroet mig til hende siden. Hun har aldrig spurgt til mig siden.

Jeg går ud fra, at min mor har talt med min far om episoden og han har selvfølgelig nægtet alt. Sådan gjorde mine forældre. Hvad de ikke kunne, eller ville se i øjnene, var aldrig sket. Det var opdigtet, eller bare løgn. Sådan blev jeg en løgnhals og det er jeg stadigvæk, for min familie.

Smerten bliver nærværende, nu - jeg skriver om hændelsen. Efter jeg har reageret på den, overtager en anden følelse.

En følelse - som om jeg var, en anden person - dengang. Som om det slet ikke er sket. Sådan har jeg det tit, når jeg mindes. Det sker også når jeg underviser, eller holder foredrag, at denne fornemmelse skyller op i mig. En fornemmelse af forundring og uvirkelighed overfor mine oplevelser, kan ligefrem gøre mig usikker på, om jeg reelt har oplevet, eller blot drømt hvad jeg fortæller om.

Det varer dog kun et øjeblik, så tager nuet og virkeligheden over.

Jeg tror, det beskriver processen jeg gennemlever, hver gang jeg mindes en konkret hændelse.

Når følelsen af uvirkelighed dukker frem, er jeg kommet et skridt længere. I hvert fald lige, med den episode.

Hændelsen kommer mere på afstand. Den fylder ikke, så meget længere. Jeg gennemlever smerten, en sidste gang, vedkender mig den og får taget afsked med den. Smerten fylder næsten intet mere. Det kan mærkes rent fysisk ved, at jeg føler mig lettere – forløst. Jeg får bedre kontakt med mit fysiske jeg. Og psykisk ved at min selvtillid vokser. Jeg bliver sikker i min sag.

Ingen skal fortælle mig hvad sandheden er, nu kender jeg den selv. Usikkerheden forsvinder. Nu overtager spørgsmålene og forundringen – hvorfor, jeg forstår ikke, det skulle være sådan?

Det er ikke så svært, andre mennesker har svært ved at tro mig. Jeg synes jo selv, det hele er skrup hamrende skørt og noget så ufatteligt!

Hvordan beskrives dette groteske liv? Hvordan forklares disse frygtelig svigt, med forståelige ord?

Jeg bruger de ord, jeg har til rådighed, og håber andre mennesker viser mig den respekt, at de tror på mig. Også selv om, det er en fjern verden for de fleste.